

mænd have, som her er Tale om, saa troer jeg virkelig, at det var at nægte dem deres tilstræffelige Løn for Arbeidet, naar man, for at kunne udrede saa høie Lønninger, maatte udskrive Skatter, saaledes at de, for at kunne udrede disse, maatte komme til næsten at sulte. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 2det District (Naben) har yttret, at der af Embedsmændene vare Mænd, som havde anvendt saameget paa deres Dannelse og Forberedelse til Embedet, som en Bondegaard koster. Jeg finder nu just ikke, at en saadan Sammenstilling her passer, men jeg vil dog spørge: troer den ærede Rigsdagsmand, at en Bondegaard, selv om den contant udbetaltes, vilde give en Indtægt af 2200 eller 2800 Rbd. årlig for Familien? i saa Fald tager han meget mærkelig fejl; han vil komme til at nøies med en Sjettedeel eller en Syvendedeel, i mange Tilfælde endog med kun en Ottendedeel af det, som den ærede Rigsdagsmand finder ikke at være formeget for de høiere Toldembedsmænd, og dertil kommer endnu, at Embedsmændene have noget Sikkert for deres Familie efter deres Død ved deres Pension, medens derimod en Anden har slet intet Sikkert. Hvorledes nu den ærede Rigsdagsmand kan komme til den Overbeviisning, at Thinget er for oekonomisk og ikke velvilligt stemt, naar Talen er om Embedsmændenes Lønning og Pension, det er mig ubegribeligt.

Naben: Forsaavidt den meget ærede Rigsdagsmand, der talte strax efter mig, har ligesom villet insinuere den Besskyldning, som om jeg skulde have besskyldt Thingets ærede Medlemmer for at have stemt af Bevæggrunde, som ikke vare ganske rigtige, eller at Thinget havde været for oekonomisk med Hensyn til Embedsmændene af urigtige Grunde, saa maa jeg ganske bestemt tilbagevise dette, og jeg maa antage, at den ærede Rigsdagsmand ikke var her tilstede, da jeg udtryffeligt bad rettet Udtrykket „Uvillie“ til „Ikke-Velvillie“, for at vise, at jeg ikke meente, at det var nogen Uvillie, men blot, at man ikke viste nogen særdeles Yndest for Embedsmændene (Tscherning: Jo, jeg hørte det!), og jeg maa saameget mere antage, at han ikke var tilstede, som jeg netop sagde, at det var roesværdigt af Thinget, at

det desuagtet havde ved Afstemningen altid vist, at det havde taget tilstræffeligt Hensyn til den nødvendige Humanitet; det er altsaa langt fra en Besskyldning, men det er en Roes. Forsaavidt iøvrigt den ærede Rigsdagsmand indlader sig paa en Drostelse af mine Bevæggrunde til at stemme saaledes, som jeg har stemt, saa vil jeg aldeles frabede mig slige Drostelser; thi jeg stemmer, ligesaavel som de andre Rigsdagsmand, som min Overbeviisning byder og befaler mig. Mere har jeg i dette Dieblit ikke at sige om denne Sag.

Finantsministeren: Det foreligger Thinget, at Grev Spouneck, som Finantsminister, ogsaa har stillet dette Udringingsforslag, som nu er under Behandling; jeg troer derfor at burde forelægge Thinget, hvad jeg kan anføre til Styrke for samme. Fra den ene Side seer jeg mig rigtignok ikke istand til at udføre dette Hverv, og det er maaskee netop den vigtigste Side, den, at Toldvæsenets høieste Posters særegne Bessaffenhed med Hensyn til Vigtigheden af de paagældende Statsintrader, med Hensyn til disse Embeders Bessaffenhed, hvor det navnlig kommer an paa en Energi, for hvis Uudlæelse man ikke kan tiltales, kunde afgive særlig Grund til ikke at nedsætte deres Lønning under det, som Finantsministeren, der har forelagt Loven, efter sin Overbeviisning, efter en længere og dygtigere Erfaring, end maaskee nogen anden Mand i Landet har havt, har foreslaaet, en Betragtning af den da fungerende Finantsminister, Grev Spouneck, som vel turde have saamegen mere Vægt for Thinget, som han langt fra, som man skulde troe efter mange Uttringer, der derom ere faldne, har gaaet ud paa at ville skaffe større Indtægter for Embedsstanden, end den tidligere havde, idet hans Forslag i deres Heelhed vistnok tvertimod gaae ud paa en Nedsættelse. Hvad jeg derimod kan yttre mig selvstændigt om, det er Anskuelsen af, hvorledes de høieste Embedsmænds Gagering bør betragtes. Derom har jeg ogsaa den Mening, og den troer jeg, naar dette Forslag er stillet af Finantsministeren, at jeg, som saadan, nu skylder at forelægge det ærede Thing. Jeg troer, at al den Sammenligning, der nu høres — om Menigmand, om Borger eller Bunde lever bedst, om